

● למערכת החדשות של קול ישראל, על היתה כליהתיקשות האלקטרוני הר יחיד בישראל, שדיווח על טבח הפלסטינים ועל הקשר הבלתי-סמוי בין מפקדת צה"ל בבירות ובין הפלנגיסטים בעניין הכניסה למחנות הפלסטיים. קול ישראל שר דר, בימים הראשונים אחרי הטבח, תמ צית מדויקת של מידע, אשר שודר בת תנתן השידור בעולם.

אחד הסקופים של קול ישראל היה די ווחו של מליכה פרידמן, שסיפר כי ראה במו עינו קצינים ישראלים במיסק דת צה"ל בבירות, המסורים תצלומי אוויר זה"ליים לדי קציני הפלנגות. סיקורי קול ישראל, שעליהם ניצח בנאחוחו של מנחם בגין, עימנואל הלפרין, הוכיחו בימים הראשונים אחרי הטבח, כי אין ה תחנה משמשת, קול ממשלת ישראל.

מאחרי הקלעים

הראיון של שרון

מיד אחרי שנודע דבר הטבח בבירות, פנו כתביהטלוויזיה אל שריהממשלה ב- בקשה להתראיין בטלוויזיה. השרים סרבו להתראיין, מלבד השר-ללא-תיק יצחק מודעי. אחת הפניות היתה לשרהביטחון, אריאל (אריק) שרון, שסירב. אחרי הסירוב, הוסיף אחד מאנשי לישתו של שרון: "השר יתראיין הערב בטלוויזיה הלימודית בתוכנית ערב חדש ואם אתם רוצים — או שתמשו באינן הזה!" הצעה זו גרמה למחלוקת בקרב עורכי טבט שחלקם נסו לקבל את הצעה ליש כחו של שרון. אך יוסף לפיד, המשמש כמנהל הטלוויזיה וכמנהל חטיבת החדשות במקומו של טוביה סער, שיבילת הופשה בארצות-הבריה, הגיב בשלילה תקיפה. בין השאר אמר לפיד: "אנחנו לא נרגיל איש-ציבור הוסיף בטלוויזיה הלימודית ולבחרו שם את מראייהם, כאשר הם יודים עים שמאוחר יותר הם יקבלו שידור ח- זר במבט. מי שרוצה להוסיף בטלוויזיה הישראלית — שיוסיף בה באופן ישיר!"

מבט בלי סער

מהדורת מבט של מוצאי ראש-השנה, שאותה ערך הכתב מייכאל קרפין, היתה כיוון לתפקיד הדיווחי של הטלוויזיה, אך מיד אחריה חל שיפור ברמת הדיווח בענ" יין הרצח ההמוני בבירות ובעניין תביעה להקמת ועדת-חקירה מישפטית לאירועי ה טבח.

האחראי העיקרי לשינוי זה היה מנכ"ל רשות-השידור יוסף לפיד. החלטות העריכה של לפיד הצליחו ל- הביא למירקע את עוצמת ההפגנות החלחן הציבורי להקמת ועדת-חקירה. עובדי מח- לקת החדשות חשו שיש עורך המייחס ה- שיבות לדיווח, כי ניתן לדווח על התרח- שרות וכי אין עוד צורך להתחמק מדו"ח חים כאלה, כמקובל בימים שבהם משגיח מנהל-הטלוויזיה, טוביה סער, על דיווח החדשות.

מדוע שיקרת, רון?

מדוע שיקרת, רון?

בליל-שבת הופיע רון בן-ישי, הכתב הצבאי של הטלוויזיה, לפני המצלמה הר- שיע את עצמו. הוא סיפר כי ביום השישי, ערב ראש- השנה, שמע על הטבח במחנות-הפלסטיים, התקשר עם אריאל שרון הודיע לו על כך. הוא גם סיפר כי שמע במו אוזניו מפי אנשי הפלנגות, שכונסו למיסדר הגיגי במלה-התעופה לפני כניסתם למחנות (בגל השני), שהם מתכוונים לערוך שם שחיטה.

בכך הודה למעשה כי כל כתבותיו במשך השבוע היו דיווחי-שקר, שכללו שקרים פשוטים, חצי-אמינות והעלמת אמת. אך הוא לא הסביר מדוע שיקר, לא התנצל ולא היכה על חטא. האיש, שהוא מועמד של אריאל שרון ורסאל איתן לתפקיד מפקד גלי-צה"ל, הופיע לפני אותה המצלמה יום אחרי הטבח וגיבב סיפור ארוך, שהתיימר להיות הסיפור המלא האמיתי של השתלשלות המאורעות. הקריינית אף הקדימה אותו והודיעה כי בן-ישי ערך בעצמו תחקיר מעמיק, גבה עדויות מפי חיילי צה"ל, אנשי הפלנגות ועדי-ראייה, וכי הדיווח הוא פרי המחקר העצמאי הזה.

עתה ברור — על פי הודאתו של בן ישי עצמו — שכל זה היה שקר מוחלט.

אין זו אמת, כפי שטען רון בן-ישי אז, שאנשי הפלנגות נכנסו למחנות ממיזרה, בשטח שלא היו בו מחסומי צה"ל. ברור עתה כי הרוצחים באו מגמלי התעופה, שהיה בשליטת צה"ל, ושהוכנסו למחנות על פי החלטה מפורשת של מנחם בגין, שרון ואיתן.

בהעלימו את העובדה שהוא עצמו מסר על הטבח לשרון כבר ביום השישי, שעות רבות לפני שהטבח הסתיים, יצר בן-ישי תמונה שיקרית. בהעלימו את העובדה ששמע בעצמו — ושקציני צה"ל שמעו במו אוזניהם — את אנשי-הפלנגות מכרזים על כוונתם לערוך טבח, הוסיף חטא על חטא.

ברור כי הדיווח המקורי של בן-ישי לא היה אלא גירסה שקרית שנתפרה בחיפזון בחוסים גסים — כפי שטען העורך הזה (2351) כבר למחרת היום, הצגת גירסה שיקרית זו כאילו היתה פרי

כתב בן-ישי גירסה שיקרית

מחקרו העצמאי של בן-ישי — היתה שקר על גבי שקר.

אחרי פרשה זו, לא יתכן לתת עוד אמק כלשהו לדיווחים צבאיים של רון ומכל תפקיד אחר שבו הוא עלול לשמש נושא-דברים ונושא-כיסוי של ראשי מע- רכת-הביטחון.

"לא ידענו!"

ההודאה המאוחרת בחציפה, ימים ארוך כים אחרי שכתבים צבאיים אחרים (ואב שיף בהארץ, איתן הבר בידעות אחרונות ואחרים) כבר העזו להוסיף בגלוי ולגלות חלקים חשובים של האמת, ובכלל זה

חלקם שלהם בהשתלשלות המאורעות, אינה מכפרת על דבר. דיווחו הבעייתי של רון בן-ישי היה רק אחד המרכיבים של מהדורת השבוע — יומן אירועים, שהיתה כולה מרתקת. היא הראתה את הטלוויזיה כמיטבה, אחרי תקופה ארוכה של שקיפה.

אהוד יערי אינו סובל מן הבעיות של רון בן-ישי, אך גם הכתבה שלו מעוררת ספקות חמורים. יערי הוא בדרך- כלל איש-אמת, המצליח להגניב — לפחות במרומו — אמיתות רבות שאינן לרווחם של הקומיסארים, אך מדי פעם הוא נכשל מחולשת-הדעת, וכך קרה גם הפעם.

הוא ריאיון את חיילי צבא-לבנון, אנשי צה"ל השכנים בסביבה, ושמע מפייה את הפיומן האחד: "לא ידענו, לא שמענו, לא ראינו."

אילו ערך יערי מישאל דומה אצל השכנים של מחנה ברנדי-בלון וחיילי הצבא הגרמני, בוודאי היה מקבל תשובות דר- מות. אך הוא לא היה מוסר אותן מבלי לרמוז לפחות מה טיבן.

ואילו בכתבה זו לא הסתפק יערי במסירת הדברים, אלא הבהיר בצורה חד- משמעית שהוא מאמין להם — וכך סיפק חיפוי למי שהיה מעוניין בחיפוי.

עד כמה שהדברים מופרכים, הוכיח מיד לאחר מכן אורי גולדשטיין בכת- בה מצויינת ואמיצה, שבה ריאיון כמה חיילי צה"ל שהיו במקום. אלה הרכינו ראש, היו מבויישים והמומים, אך הם לא הסתירו כי ידעו מה מתרחש, ואחד אף הסביר זאת בכנות ב"קהות החושים" המשתלשלת על החיילים. השני הוסיף כי "לשעים אחוז של החיילים כאן" הם נגד המלחמה.

אחרי כל אלה הוסיף שרהביטחון, יורם רונן, שברוך כלל אינו מראיין נוקב, שאל באדיבות רבה את השאלות הנכונות, ואריאל שרון התפלל ברשת ש- פרש לעצמו, סתר את עצמו על כל צעד ושעל, שיקר בגלוי ולבסוף גילה את אחד הסודות השמורים ביותר במדינה, שנמחק על-ידי הצנזורה כאשר ניסה העולם הזה לרמוז עליו: סירובה של חטיבה מובחרת של צה"ל לצאת למלחמה בלבנון, אחרי שמהותה התגלה לעיני כל.

זיה הנך הסוף לערוך מיבחיבד לכמה עיתונאיות רכלאיות, לקבלת תפקיד הנ- חיה של אחת מתוכניות-הבידור של ה- טלוויזיה, הסתיימה בכישלון. אף אחת מן הרכילאיות לא נמצאה ראוייה להנחיית תוכנית הטלוויזיה האמורה ●● מהדורת טבט במוצאי ראש-השנה בעריכת מייכאל קרפין גרמה לתרעומת רבה בקרב עוב- די מחלקת-החדשות. לטענתם, אסור היה לקרפין, שהיה עורר-תורן בחג, לערוך תוכנית זו, וכי היה צורך להוסיף לערי- כת תוכנית זו את עורך מבט, יאיר שטרן, או את אחד מעורכי החדשות הוותיקים, אחד שידע כיצד להתמודד עם החומר הדיווחי על טבח-בירות, עובדי מחלקת החדשות טוענים, כי עריכתו ה- פויזה הלא-מיקצועית של קרפין באותו ערב פגמה באמינותם המיקצועית של אנ- שי החדשות בטלוויזיה ●● חקירה סודית מתנהלת בימים כנגד אחד מבכירי המפיקים בטלוויזיה, שנעשו במסגרת עבר- דתו, את החקירה מנהלת מבקרת הרשות, רומיה אבישי. מימצאי חקירה זו עשו יים להרעיש את הטלוויזיה ●● בהכנת סידרת הטלוויזיה המקורית, אחרי הצילצול, שבהקרנתה הוחל בימים אלה, השתתפו בין השאר התסריטאים הבאים: יונתן אורן, אבי כהן, עירן בניאל ומרים קיני

— כולם שמות ידועים. אליהם הצטרף יוסף פלד, שהוא שם אלמוני בתעשיית הסרטים הישראלית. אלא שמאחרי השם יוסף פלד, מסתתר הבימאי והתסריטאי הוותיק אברהם (אברמליה) הפנר.

הספרדונים שאותו בחר הפנר לעצמו, יש בו משום בעת-דיעה על הטלוויזיה הי- ישראלית. יוסף פלד הוא התרגום לעב- רית של יוסף סטאלין, וכך גם כונה סטא- לין בעברית בשנות ה-50 בארץ (סטאלין — פלדה ברוסית).

נוסף, לכנס מנהלי חטיבות-החדשות של איגוד השידור האירופי.

חיים שכאלה (ג')

כתוצאה מבדיקת העולם הזה, אותר בי מחסניה-טלוויזיה סרט התוכנית חיים שכאלה, אשר נערך עם הד"ר נחום גולד- מן לפני כמה שנים.

אחרי בדיקת הסרט, החליטו מנהלי ה- טלוויזיה לשרד קטעים מתוכו, מעט אחרי מלאת 30 למותו של המנהיג הציוני הבלתי אהוד בישראל, בשל דעותיו המקוריות ו- המפוכחות.

האחרים לתיעד בטלוויזיה גילו, כי התוכנית שנערכה בהנחייתו של האמרגן יעקב אגמון היא כבדה, מאוד לא חזר- תית ומסורבלת מבחינה טלוויזיונית (התר- כנית היא אחת מסידרת תוכניות חיים שכאלה, שנערכו עבור הטלוויזיה ולא שר- דרו, בשל הוראה של מנהל הטלוויזיה באותם ימים, ארנן צוקרמן, שלא לש- דרם, בשל איכותם המיקצועית). מרבית המשתתפים בתוכנית היו בגיל-מתקדם ו- חלקם אף קראו את דיבריהם מתוך הגייר. הנוצחה: תוכנית שקשה לשרדה במלואה, בימים אלה עוברת התוכנית, עריכה אלקטרונית" ולא "עריכה צנוורלית", ש- מטרתה למפות את הקטעים הנוגעים ל- אישיותו של הד"ר גולדמן המנוח, שניתן יהיה לשרדם בטלוויזיה, בין המשתתפים שיותרו בתוכנית: ג'ז גולן, אורי אבי- נרי, פרופסור סימון ועוד כמה אישים ממחנה-השלום בישראל.

פסקול

טטאלין כעסבדונים

נסיון של מנהל מחלקת הבידור בטלווי-

במסגרת מדיניות דיווח זו הביא מבט את הראיון עם נשיא-המדינה, יצחק נבון, ראיון עם פרופסור א"א אורבך, דיווחי הפגנות סופרים ושלום עכשיו, סי- קור השביתה ברחוב הערבי בישראל במח- אה על הפגרום בבירות ועוד.

הגיב על מיפנה זה אחד מבכירי העובי- דים בטלוויזיה ואמר: "בקצב עניינים ש- כוה, מוטב שטוביה סער יאריך את חופ- שתו, שהרי בהיעדרו של המנהל אנחנו שוב חשים כטלוויזיה ציבורית, העוסקת בחדשות, ולא בהשתלות של חדשות." אגב: עם שובו של סער מחופשתו ב- ארצות-הברית, הוא עומד לצאת לשבוע

חזיר בחגים

הפחד של עובדי הטלוויזיה מפני ועמו של הנציג הדתי בוועדה-המנהל, עורך- הדין מליכה ינון, גובר והולך. ערב ראש-השנה הגיע פחד זה לשיא חדש, שדוגמתו לא היתה בתולדות הטלוויזיה הישראלית.

בתוכנית-ילדים שהוכנה לקראת ערב ראש-השנה, נשאלה ילדה מקיבוץ מעלה- החמישה, מה היא מאחלת לעצמה בשנה החדשה, הילדה אמרה: "אני רוצה שיהיה שלום, ושהיו במשקהחי שלנו בעלי-חיים שונים, פרות, טוסים, עגלים, כבשים וחזירים..."

משאלותיה של הילדה גרמו מחלוקת קשה בין שני מפיקים בטלוויזיה, מחלוקת שפשטה עד מהרה גם בקרב המנהלים. צד אחד הציע להשאיר בגוף התוכנית את מישאלותיה הבלתי-כשרות של הילדה, בעוד הצד האחר תבע למחוק מתוך התוכנית את המילה "חזיר". באמצעים אלקטרוניים, שני המנהלים לא הגיעו לכלל הסכמה, והעניין הובא להכרעתו של יוסף לפיד. אחרי צפייה בתוכנית, הצטרף לפיד לעמדת אחד המנהלים והציע למחוק את החזירים. התוצאה: אחד ממאווייה של הילדה ממעלה-החמישה צונו, כדי שלא לערוך את ועם האלים ונציגים בוועדה-המנהל, לילדה, ביתניים, שלום.